

Отидохъ у Попова. Той се бѣ расположилъ въ една добра кѣща, гдѣто имаше на расположението си двѣ добри чисти стаи. Той едва що се приготвяваше да обѣдва.

— Заповѣдайте. На врѣме дойдохте, ми каза Поповъ. Сѣдайте да обѣдваме.

Азъ поблагодарихъ за поканата, като казахъ, че вече съмъ обѣдвалъ.

— Не ви ли е срамъ да обѣдвате въ гостинницата, когато вий знаете, че у мене все ще се намѣри парче хлѣбъ за единъ добъръ другаръ, ми забѣлѣжи обидено добродушния Николай Николаевичъ.

Поповъ имаше уморенъ видъ, лице прижълтѣло и набръчкано. Очитѣ му болѣзненно блѣстяха. Раната му не показваше още никакво подобрение. Наймного се оплакваше отъ разстройство на нервитѣ и безсъница. Наистинна неговитѣ нерви трѣбва да бѣха твърдѣ силно разстроени, защото, щомъ заговорихме за убититѣ и раненитѣ, той истерически заплака.

Заговорихме за отличившитѣ се въ боя при Стара-Загора опълченци и за прѣдставлението имъ къмъ награда. Азъ попитахъ Попова, кои опълченци мисли да прѣдстави.

— Ако можеше, азъ бихъ прѣдставилъ всичкитѣ опълченци отъ ротата, ми отговори той, защото, дѣйствително, всички се биха храбро и самоотверженно.

Подиръ това, той ми наброи десетина чловѣка, които щѣлъ билъ да прѣдстави.

Избора, направенъ отъ Попова за прѣдставление къмъ награда, по мене, бѣше напълно справедливъ и безпристрастенъ, още по-вече, че той бѣ взелъ въ внимание и знанието на службата и примѣрното повѣдение на прѣдставенитѣ.

Слѣдъ като прѣкарахъ незабѣлѣзано около 2 часа у Попова, азъ отидохъ на бивуака. Вънъ отъ града забѣлѣзахъ, около моста при Падало, множество народъ. Оказа се, че тамъ щѣла да се изпълни смъртната присѣда надъ казанлъшкия каймакаминъ. Понеже бѣше близо до бивуака, то тукъ бѣха надопли почти всичкитѣ опълченци. Слѣдъ малко, докараха съ-